

KO JE KO

Dejan Aleksić (1972, Bad Oajnhauzen, Nemačka), objavio je knjige pesama *Potpuni govor* (1995), *Dokazivanje senke* (1996), *Svagdašnji čas* (2000), *Sobna mitologija* (2003), *Posle* (2005), *Dovoljno* (2008), *Jedino vetar* (2011), *Biti* (2013), *U dobar čas* (2016), *Radno vreme raja* (2018), *Dokle traju svetovi* (izabrane pesme, 2020), *Uradi sam* (2021) i *Odavde se vidi* (2023), kao i roman *Petlja* (2021). Dobitnik je „Brankove nagrade”, Nagrade „Matićev šal”, „Prosvetine nagrade”, nagrada „Branko Miljković”, „Branko Čopić”, „Meša Selimović”, „Zmajevе nagrade”, „Miroslav Antić”, „Vasko Popa”, „Vladan Desnica”, i dr. Autor je i dvadesetak knjiga namenjenih deci, za koje je dobio brojna književna priznanja, među kojima i Nagradu „Politikinog zabavnika”, dva puta Nagradu „Neven”, Nagradu Zmajevih dečjih igara, Nagradu „Dušan Radović”... Autor je i nekoliko pozorišnih tekstova za decu. Zastupljen je u brojnim antologijama, a pesme su mu prevedene na engleski, grčki, norveški, bugarski, francuski, slovenački, poljski i makedonski jezik. Dobitnik je stipendije iz Fonda „Borislav Pekić” za 2010. godinu. Živi u Kraljevu i radi na mestu urednika za poeziju u časopisu *Povelja*.

Margaret Atwood (*Margaret Atwood*; 1939, Otava, Kanada), kanadska spisateljica. Zahvaljujući obrazovanim roditeljima, naučila je da čita i piše sa četiri godine. Već je u srednjoj školi objavljivala je pesme, međutim presudnu ulogu u njenom literarnom razvoju odigrao je Nortrop Fraj, profesor engleskog jezika na koledžu koji je pohađala. Tada istaknuti književni kritičar, Fraj je isticao vrednosti zanemarene kanadske književnosti, a u njoj je prepoznao

spisateljicu koja tu književnost može podići na još viši nivo. Podrška koju je imala u profesoru, ubrzo je rezultirala zbirkom pesama *Double Persephone*, da bi po diplomiranju objavila još jednu, *The Circle Game*, dobivši ovaj put za zbirku najznačajnije kanadsko književno priznanje, Governor’s General Award. Time je otpočela serija nagrada koje će ova književnica dobijati tokom narednih trideset i više godina, potvrđujući da je jedan od najvećih autora svog vremena. Među nagradama su i neke od najprestižnijih koje se dodeljuju u književnom svetu poput Bukerove, Welsh Arts International i drugih, za romane *Sluškinjina priča*, *Mačje oko* i *Slepi ubica*. Teme o kojima piše veoma su raznovrsne: priroda, muško-ženski odnosi, politička pitanja, nacionalni identitet, istorija. Radeći kao urednica u jednoj izdavačkoj kući, bavila se i književnom kritikom. Iza ovog angažovanja ostalo je vrhunsko delo iz oblasti esejistike nazvano *Opstanak*, svojevrsan pogled na rad književnog urednika. Trenutno živi u Torontu.

Džeraldin Bruks (*Geraldine Brooks*; 1955, Sidnej, Australija), australijsko-američka novinarka i književnica. Pohađala je Koledž Betlehem i Univerzitet u Sidneju. Nakon diplomiranja radila je kao izveštač za *The Sydney Morning Herald*. Zahvaljujući stipendiji „Greg Šeklton”, preselila se u SAD i 1983. završila master studije na Fakultetu za novinarstvo Univerziteta Kolumbija u Njujorku. Sledeće godine udala se za američkog novinara Tonija Horvica i prešla u judaizam. Kao inostrani dopisnik *The Wall Street Journal*-a, izveštavala je o krizama u Africi, na Balkanu i Bliskom istoku.

Njen prvi roman, *Godina čuda* (*Year of Wonders*, 2001), postao je međunarodni bestseler. Roman *Gospodin Marč* (*March*, 2005) osvojio je Pulicerovu nagradu. Njen roman *Čuvari knjige* (*People of the Book*, 2008) istražuje istoriju sarajevske *Hagade* i nagrađen je kao Australijska knjiga godine. Roman *Kalebov prelaz* (*Caleb's Crossing*, 2011) inspirisan je životom prvog domoroca diplomca sa Harvarda, dok se *Tajni akord* (*The Secret Chord*, 2015) bavi istorijom biblijskog kralja Davida. Njen poslednji roman, *Konj* (*Horse*, 2022), temelji se na priči o trkačkom konju Leksingtonu i postao je bestseler *The New York Times*-a.

Vladimir Gvozden (1972, Novi Sad) radi kao redovni profesor na Odseku za komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu. Objavio je sledeće knjige: *Jovan Dučić putopisac: ogleđ iz imagologije* (2003), *Činovi prisvajanja: od teorije ka pragmatiki teksta* (2005), *Književnost, kultura, utopija: ogleđi* (2011), *Srpska putopisna kultura 1914–1940*. (2011), *Nine Serbian Poets/Devet srpskih pesnika* (antologija, 2012), *Književnost i otpor* (2015), *Anatomija robe: ogleđi iz kritike političke ekonomije* (sa Alparom Lošoncem, 2016), *Komparativna književnost i kultura – kritički uvod* (2019) i *Kapitalizam i književnost : fragmenti jedne (ne)obične povesti* (sa Alparom Lošoncem, 2020) i *Atmosfera kraja* (2024); uredio je *Pregledni rečnik komparativne književnosti i kulture* (2011, zajedno sa Bojanom Stojanović Pantović i Miodragom Radovićem) i priredio temat *Polja* posvećen V. G. Zebaldu (2011). Prevodi sa engleskog jezika. Živi u Novom Sadu.

Radmila Gikić Petrović (1951, Vrbas), piše prozu. Objavljene knjige: *Otvorite Jelenine prozore* (1978), *Namaste, Indijo* (1984; putopisna proza, prevedena na rusinski 1986), *U Fruškoj gori 1854* (1985; dnevnik Milice Stojadinović Srpkinja), *Milica–Vuk–Mina* (1987), *Razgovori o Indiji* (1989), *Prepiska Milice Stojadinović Srpkinja sa savremenicima* (1991), *Iskustva proze* (1993;

razgovori sa proznim piscima), *Tokovi savremene proze* (2002; razgovori sa proznim piscima), *U potrazi za glavnim junakom* (2003; priče), *Srpkinjin krug kredom*, (2006; pesme i proza posvećeni Milici Stojadinović Srpkinji), *Bibliografija radova o Milici Stojadinović Srpkinji* (2007), *Dnevnik Anke Obrenović* (2007), *Likovi u Dnevniku Anke Obrenović* (2007), *Zdravo, Indijo* (2008), *Život i književno delo Milice Stojadinović Srpkinja* (2010), *Stara priča* (2013, priče), *Koreja post scriptum* (2014), *A gde je Čehov? – razgovori o prozi* (2015), *Vijetnam i devet zmajeva* (2016), *Kritika pamćenja* (2017), *Kubanske prijateljice* (2020), *Dnevnik Anke Obrenović (1836–1838)* (2021) i *Pesnički glasovi: intervjui* (2024). Dobitnica je nagrada: „Slobodna Vojvodina”, „Iskra kulture”, „Povelja za višegodišnji stvaralački i naučni doprinos”, „Medalja kulture za očuvanje kulturnog nasleđa”, „Ljuba Nenadović”. Živi u Novom Sadu.

Vladislava Gordić Petković (1967, Sremska Mitrovica), redovna profesorka engleske i američke književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde drži kurseve iz oblasti šekspirolgije i savremenog angloameričkog proznog stvaralaštva. Bavi se književnom teorijom i istorijom, književnom kritikom, publicistikom i prevodjenjem sa engleskog. Magistrirala je na prozi Rejmonda Karvera na Filološkom fakultetu u Beogradu godine 1994, a doktorirala na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu 1998. na temi „Priča i pripovedanje u kratkoj prozi Ernesta Hemingveja”. U najviše akademsko zvanje, zvanje redovnog profesora, izabrana je u oktobru 2008. godine. Piše studije, eseje, književnu kritiku i prevodi s engleskog (S. Džouns, E. Biti, E. Bardžis, E. Hemingvej, V. Šekspir, V. Alen i dr.). Objavljene knjige: *Sintaksa tišine: poetika Rejmonda Karvera* (1995), *Hemingvej – poetika kratke priče* (2000) *Korespondencija – tokovi i likovi postmoderne proze* (2000), *Virtuelna književnost* (2004), *Književnost i svakodnevnica* (2007), *Virtuelna književnost II* (2007), *Na ženskom kontinentu*

(2007) *Formatiranje* (2009), *Mistika i mehanika* (2010) *Uvod u rodne teorije (udžbenik, grupa autora)* (2011). Živi u Novom Sadu.

Slavko Gordić (1941, Dabrica, Hercegovina), piše prozu, književnu kritiku i esejistiku. Knjige proze: *Vrhovni silnik* (1975), *Drugo lice* (1998), *Opit* (2004), *Rub* (2010), *Posle ruba* (2020) i *Sto dana* (dnevnički zapisi, 2024). Knjige eseja, kritika i studija: *U vidiku stiha* (1978), *Slaganje vremena* (1983), *Primarno i nijansa* (1985), *Poezija i okruže* (1988), *Obrazac i čin – ogledi o romanu* (1995), *Pevač Boška Petrovića* (1998), *Ogledi o Veljku Petroviću* (2000), *Glavni posao* (2002), *Profil i situacije* (2004), *Savremenost i nasleđe* (2006), *Razmena darova* (2006), *Kritičke razglednice* (2008), *Traganja i svedočenja* (2011), *Ogledi o Ivi Andriću* (2013) *Srodstva i razdaljine* (2014), *Osmatračnica – književne i opšte teme* (2016), *Među svojima* (2020), i *Podsećanja i nagovori* (2022). Priredio je izabrane pesme Miodraga Pavlovića (1978), Stevana Tontića (1995), Jovana Jovanovića Zmaja (2003), izabrane pripovetke Veljka Petrovića (2000), izabrana dela Veljka Petrovića (2003), pripovedačko-romansijerski segment izabranih dela Milana Kašanina (2003) i četiri knjige izabranih dela Ive Andrića (2010–2019). Pojedini esejističko-kritički tekstovi su mu prevedeni na nemački, poljski, mađarski, slovački, slovenački, francuski i engleski. Dobio je Nagradu Društva književnika Vojvodine za najbolju knjigu godine, kao i nagrada „Laza Kostić“, „Đorđe Jovanović“, „Sreten Marić“, „Todor Manojlović“ i „Mladen Leskovac“. Dobitnik je Novembarske povelje Novog Sada, Nagrade za životno delo Društva književnika Vojvodine i Povelje za životno delo Udruženja književnika Srbije. Bio je dugogodišnji profesor Filozofskog fakulteta u Novom Sadu, do 2009. godine, i glavni i odgovorni urednik *Letopisa Matice srpske* (1992–2004). Sada je profesor emeritus Univerziteta u Novom Sadu.

Naval el-Sadavi (1931, Kafr Tahla – 2021, Kairo, Egipat), poznata egipatska književnica, le-

karka, politička aktivistkinja i istaknuta zastupnica ženskih prava koja je pisala bez straha, često suočena sa kaznama zbog svoje glasnosti. Opisana kao „Simon de Bovoar iz arapskog sveta” i kao „najradikalnija egipatska sekularna feministkinja”. Počela je rano da piše. Izbor kratkih priča pod nazivom *Naučila sam ljubav* objavila je 1957, a prvi roman *Dnevnici žene doktorke* 1960. Nakon toga napisala je brojne romane, zbirke pripovedaka, autobiografske zapise, studije i eseje od kojih je većina o temama koje se smatraju tabuom u arapskom svetu: *Malo nežnosti*, *Žena i seks*, *Skriveno Evinno lice*, *Bog umire pored Nila*, *Žena na nultoj tački*, *Smrt bivšeg ministra*, *Za nju nema mesta u raju*, *Odsutan*, *Pesma koja kruži*, *Dve žene u jednoj*, *Imamov pad*, *Nevinost đavola*, *Ljubav u kraljevstvu nafte*, *Izisova kći* i dr. Ona otvoreno govori o seksualnim odnosima između venčanih parova, dečjim brakovima, incestu, silovanju i pedofiliji. Diplomirala je medicinu na Univerzitetu u Kairu 1955. godine i počela da radi u selu u kojem je odrasla. Tamo je počela da oblikuje svoja feministička opredeljenja koja će postati osnova njenog životnog delovanja. Nakon što se iz prve ruke uverila o strašnim fizičkim i psihološkim problemima koje su njeni pacijenti pretrpeli kao rezultat brojnih patrijarhalnih praksi, postaje predvodnica kampanje protiv obrezivanja ženske dece, nasilja u porodici, religijskog fundamentalizma koji zahteva da se žene pokrivaju, patrijarhalnosti i kapitalizma. Upravo ju je pisanje o tome, počev od ranih sedamdesetih, dovelo u direktan sukob sa vlastima koje su je dugo smatrale kontroverznom i opasnom osobom. Godine 1981. zatvorena je zbog „zločina protiv države”, odnosno kritike politike predsednika Egipta Anvara Sadata. Tokom boravka u zatvoru formirala je Udruženje solidarnosti arapskih žena, prvu nezavisnu feminističku grupu u Egiptu. U zatvoru su joj bili uskraćeni olovka i papir, međutim to je nije sprečilo da nastavi da piše koristeći „tvrdu crnu olovku za obrve” i „mali kolut starog i pocepanog toalet-papira”.

Tako je napisala *Memoare iz ženskog zatvora*. Po izlasku iz zatvora tokom osamdesetih suočena je sa pretnjama smrću od strane islamista i 1988. napušta zemlju i odlazi u SAD. U Egipat se vraća 1996. i nastavlja da objavljuje romane, autobiografiju, zbirke priča i eseje o feminizmu, autoritarizmu i pogubnim efektima kapitalizma. Postaje globalna ikona i američki časopis *Time* je 1981. uvrštava u listu „100 žena godine”.

Aleksandra Žeželj (1977, Beograd), završila osnovne, master i doktorske studije na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Član je Hemingvejevog društva (SAD), Ficdžeraldovog društva (SAD) i Udruženja za angloameričke studije Srbije. Dobila zvanje naučnog saradnika u oblasti jezik i književnost – nauka o književnosti (2021). Objavljuje u nacionalnim i međunarodnim naučnim zbornicima i naučnoj periodici. Samostalni istraživač. Autor je sledećih knjiga: *Normative Masculinity and Its Subversion in Tennessee Williams' World and Style* (2016), *Hemingvej i rod: pisac u mreži teorije* (2018), *Pesnik i jedan čitalac: ogledi o poeziji i prozi Dragana Lakićevića* (2020), *Zbirka lep-tirova: ogledi o angloameričkoj književnosti* (2021), *Valjarević u dijalogu* (2022). Živi u Beogradu.

Miroslava Kadlečik (Novi Sad), bavi se prevodjenjem preko dvadeset godina, a u poslednjih desetak godina usmerila se na prevod sa slovačkog na srpski. Kao prevoditeljka i titlerka, preko sedam godina saradivala je sa Radio-televizijom Vojvodine. Objavljivala je prevode u *Letopisu Matice srpske* i *Stanju stvari*, a prevodi na slovački u časopisu *Vzlet*. Pored prevodjenja je, kao novinarka, svoje članke na srpskom objavljivala na internet stranici RTV-a i u *Dnevniku*, a tekstove na slovačkom u časopisu *Nový život* i *Hlas ľudu*, a od 2013. godine je član Udruženja novinara Srbije. Napisala je scenario za neverbalnu radio-dramu pod nazivom *Granica trpljenja*, koja je 2013. godine

snimljena i emitovana na Radio Novom Sadu u režiji Slobodana Govorčina.

Kristijan Karlson Sted (*Christian Karlson Stead*, poznat kao *C. K. Stead*; 1932, Okland, Novi Zeland), novozelandski pisac čija dela obuhvataju romane, poeziju, kratke priče i književnu kritiku. Jedan je od najpoznatijih pisaca Novog Zelanda i dobitnik je mnogih novozelandskih i međunarodnih priznanja. U Oklandu je završio osnovne i magistarske studije. Nakon što je doktorirao na Univerzitetu u Bristolu 1961, vratio se u Okland, gde je od 1959. do 1986. predavao na tamošnjem univerzitetu. Sa pozicije profesora engleskog jezika povukao se 1986. da bi se posvetio pisanju. Njegov prvi roman, *Smitov san*, objavljen je 1971. godine. Na osnovu njega snimljen je film *Uspavani psi* (*Sleeping Dogs*) sa Semom Nilom u glavnoj ulozi, koji je postao prvi novozelandski film distribuisan u Sjedinjenim Američkim Državama. U naredne dve decenije napisao je niz međunarodno uspešnih romana koji su prevedeni na mnoge jezike i za koje je osvojio mnoge nagrade. Kao priznanje za svoje delo, 2007. je dobio najvišu novozelandsku nagradu za životno delo, a 2015. je bio proglašen za novozelandskog pesnika laureata za 2015–2017. Među njegovim romanima izdvajaju se *Svi posetioci na obalu* (*All Visitors Ashore*, 1984) i *Fakapapa koja peva* (*The Singing Whakapapa*, 1994). Njegov najprevođeniji roman je *Zvao sam se Juda* (*My Name Was Judas*, 2006) koji je objavljen na srpskom jeziku 2013. u izdanju „Prometeja” iz Novog Sada.

Miodrag Kojadinović (1961), srpsko-kanadski pesnik, prevodilac i istraživač iz domena antropologije i lingvistike. Školovao se u Beogradu, Utrehtu, Amsterdamu, Pešti i Oslu. Radio je u tri ambasade i nevladinom sektoru u Srbiji, medijima u Holandiji i Kanadi, a od 2001. kao predavač i istraživač na više univerziteta u Evropi i Aziji; trenutno u Kantonu (Gvangdžouu). Objavljivao je na devet jezika u anto-

logijama u Sjedinjenim Državama, Srbiji, Holandiji, Rusiji, Makau, Engleskoj, Kini, Španiji i Crnoj Gori i časopisima u Kanadi, Indiji, Francuskoj, Škotskoj, Hong Kongu, Sloveniji, Australiji i Hrvatskoj. Uredio je dve antologije i preveo pet knjiga sa srpskog na engleski i obrnuto. U poslednje tri godine osvajao je nagrade za prozu u SAD, Engleskoj, Makau, Hrvatskoj (za područje bivše Jugoslavije), Srbiji i dve u Kini, kao i dve nagrade za poeziju. Učesnik je nekoliko književnih festivala i dobitnik tri rezidencije za pisce.

Dorđe Kuburić (1958, Bačko Petrovo Selo), diplomirao je na novosadskom Filozofskom fakultetu (odsek za jugoslovenske književnosti i svetsku književnost). Objavio deset knjiga poezije (uključujući i *Ne ostavljam leto / s nyarat nem hagyom le* – dvojezično izdanje u izvoru i prevodu Ileaša Fehera, 2023). Bavio se rok, filmskom, pozorišnom i književnom kritikom. Pesme su mu zastupljene u više antologija i panorama, i prevedene na više jezika. Dobitnik je književne nagrade „Lenkin pesten” (2011). Počev od 2010. godine kontinuirano organizuje i vodi jedinstvene književne večeri u Krupari (Bačko Dušanovo), gde je dočekaoko 120 pisaca. U istom prostoru (sa Dejanom Simonovićem) uređuje Međunarodnu književnu koloniju SKD – Krupara (od 2019). Živi u Subotici.

Vrsan Leštarić (1977, Tripoli), piše priče, prozu za decu i jednostraničinke – dramolete na granici između priče i scenskog teksta. Objavljuje u književnoj periodici, a zastupljen je i u dve tri zbirke kratkih formi. Radi u privredi kao prevodilac za arapski jezik. Njegova priča „Ruža na vetrometini” dobila je pohvalu žirija na šabačkom konkursu „Laza Lazarević” za 2013. godinu. Živi u Zemunu.

Natalija Ludoški (1966, Perlez), književnost je završila na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde je magistrirala („Književna kritika

u delu Slobodana Jovanovića”) i doktorirala („Književnokritičko i naučno delo Mladena Leskovca”). Objavila je knjige *Slobodan Jovanović kao književni kritičar* (2008), *O Mladenu Leskovcu: ogleđi, članci, prepiska* (2011), *Književna ogleđanja Mladena Leskovca nad piscima savremenima* (2015), *Skica za književni lik Slobodana Jovanovića* (2019), *Nije mi svejedno s kim razgovaram* (intervjui s piscima, 2020), *Put smisla – odabrane književne kritike* (2021) i priredila knjigu Mladena Leskovca *Izbor iz dela* (2017). Metodike radove, književnokritičke i književnoistorijske oglede objavljuje u periodici. Zaposlena je u Zrenjaninskoj gimnaziji. Živi u Novom Sadu.

Sara Matin (1998, Sombor), zaposlena je u istraživačkom zvanju na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu, gde trenutno pohađa treću godinu doktorskih akademskih studija. Na Odseku za srpsku književnost završila je osnovne i master akademske studije, odbranivši master rad pod naslovom „Proširivanje granica književnosti: proza Leonida Šejke i Bogdana Bogdanovića”. Piše i objavljuje kritičke prikaze i naučne radove.

Ksenija Minčić Obradović (1961), diplomirala je i magistrirala na Univerzitetu u Novom Sadu, a doktorirala na Univerzitetu u Oklandu na Novom Zelandu. Piše i objavljuje stručne i naučne radove iz oblasti istorije knjige, kontaktne lingvistike i prevodenja. Član je Udruženja prevodilaca Novog Zelanda i Udruženja književnih prevodilaca Srbije. Objavljeni su joj prevodi dva romana: Kristijan Karlson *Sted Zvao sam se Juda* (Prometej, 2013) i Debra Levi *Vruće mleko* (Prometej, 2020). Živi i radi u Beogradu i u Oklandu na Novom Zelandu.

Miroslav B. Mitrović (1948, Beograd), diplomirao je na Katedri za arapski jezik i književnost Filološkog fakulteta u Beogradu. S arapskog je preveo knjige Nagiba Mahfuza *Priče iz našeg kvarta* (2008), *Srce noći* (2016), *Šapat zve-*

zda (2019), *Dan kada je vođa ubijen* (2019); priredio antologiju *Skrivena ljubav – homoerotski motivi u savremenoj arapskoj književnosti* (2018). Zastupljen je s prevodima u antologijama *Čarobni vrt* (antologija svetske umetničke bajke, 1999) i *Tanjir pun reči* (majstori savremene svetske priče, 2012). Član je Udruženja književnih prevodilaca Srbije.

Svetlana Mladenov, istoričarka je umetnosti, likovna kritičarka i kuratorka. Autorka je mnogih likovnih manifestacija, izložbi, festivala, akcija, događaja, susreta, radionica... Njeni mnogobrojni tekstovi o savremenoj umetnosti objavljeni su u knjigama, monografijama, katalozima, časopisima, dnevnoj štampi. Od 1997. do 2004. bila je direktorka Galerije savremene umetnosti i Centra za kulturu u Pančevu, a od 2007. do 2015 kustoskinja Muzeja savremene umetnosti Vojvodine u Novom Sadu. Članica je AICA, ULUPUDS-a, Društva istoričara umetnosti Srbije i osnivačica Asocijacije za vizuelnu umetnost i kulturu VISART. Kao kustoskinja-saradnica radila na projektu Paviljon Srbija – Raša Todosijević: Svetlost i tama simbola na 54. Venecijanskom bijenalu. Živi u Novom Sadu.

Silvija Monros Stojaković (1949, Buenos Ajres, Argentina), osnovnu školu, gimnaziju i filološke studije završila je u Beogradu. Svoj književni rad započela je 1976. godine kao prevodilac, a do danas se ogledala u monografskoj i kritičkoj esejistici, poeziji i u romanesknoj, putopisnoj i epistolarnoj prozi. Objavila je *Poslednje Kortasarove školice* (prepiska sa Kortasarom, 1991), *Ogledalo ljubavi* (prepiska Olje Ivanjicki i Leonida Šejke, 1994), *Grad nad gradovima* (elektronski odgovor Milosrdnom anđelu, 2000), *Ortegina Klepsidra* (ogledi o filozofiji Hosea Ortege i Gasete, 2001), *Nastaviće se...* (roman, 2002), *Mi, Salvador Dali* (monografija, 2004), *Moja Argentina* (putopis, 2005), *Sve u svemu – zbirka ćutnji* (poezija, 2006). Zahvaljujući istovetnom poznavanju srpskog i

španskog jezika, prevela je u oba pravca preko sto bibliografskih jedinica, a nije zanemarljiv ni njen pionirski doprinos prevodenju katalonske književnosti (Kortasar, Marijas, R. Montero, Andrić, Simović, Kovačević i dr). Živi u Beogradu.

Marija Nenezić (Beograd), diplomirala je na Filološkom fakultetu u Beogradu na Grupi za srpsku i opštu književnost. Urednica je u redakciji za kulturu RTS-a. Živi u Beogradu.

Milutin Ž. Pavlov (1943, Kikinda), diplomirao je studije glume u klasi Ljubice Ravasi 1966. godine u Novom Sadu. Pesnik, pripovedač, esejista, romanopisac, književni kritičar, dramski pisac. Objavio je sledeća dela: poezija – *Vatra zrelog bagrema* (1973), *Ženi sam rekao ljubav* (1977), *Nad glinom žito* (1986), *Bela jesen u novembru* (1991), *Pas izgubljenog čoveka* (2014); esejistika – *Esej o glumcu* (2000), *Majstori plavih violina* (2017) i *Pisac u ogledalu Marsela Prusta* (2021); romani – *Suvi žig knjige drugova* (1979), *Šarmer male varoši* (1990, 1995), *Rasput* (1994), *Velizar i Đurđica* (2000), *Galop gospodina Aresa* (2003), *Nebo je veliko dugme* (2006), *Dobošarski ponedeljak* (2009), *Kostim na sceni divljih ruža* (2011), *Čokoladni prah ujakovih vrata* (2023) i *Lica nestalog romana* (2024); publicistika – *Severni revir belog rudara* (1975); knjige pripovedaka – *Razaznajem tornjeve* (1971, 1989), *Klovnovi dolaze u podne* (1982), *Duhovi kartonskog kofera* (2005), *Cipele vranog konja* (2007), *Žuti fijaker* (2008), *Dobošarije* (2008), *Teretni voz* (2017), *Slika Edvarda Munka u kući moga brata* (2020) i *Dan familijarnog slikanja* (2022); dečja poezija – *Sve ptice iz dedinog šešira* (1998) i *Majstori plavih violina* (2017). Dobitnik je brojnih nagrada i priznanja za književni rad. Prevodjen je na makedonski, ruski, mađarski, jermenski, nemački, rumunski i albanski jezik. Živi i stvara u Novom Sadu.

Aleks Pausides (*Alex Pausides*; 1950, Ensenada da Mora, Kuba), kubanski pesnik i izdavač.

Uređivao je i pokretao nekoliko značajnih časopisa. Pesme su mu prevedene na engleski, francuski, italijanski, ruski, nemački, švedski, češki, rumunski, portugalski, vijetnamski, grčki i farsi. Dobitnik je više značajnih domaćih i međunarodnih priznanja.

Dragan Prole (1972, Novi Sad), bavi se klasičnom nemačkom filozofijom i savremenom filozofijom. Doktorsku disertaciju „Pojam povești u Hajdegerovoj i Hegelovoj filozofiji” odbratio je 2006. godine. Objavljene knjige: *Husserlova fenomenološka ontologija* (2002), *Um i po-vest – Hajdeger i Hegel* (2007), *Stranost bića – prilozi fenomenološkoj ontologiji* (2010), *Humanost stranog čoveka* (2011), *Unutrašnje inostranstvo – filozofska refleksija romantizma* (2013), *Tradicija nastave filozofije* (2014), *Pojave odsutnog – prilozi savremenoj estetici* (2016), *Jednakost nejednakog – fenomenologija i rane avangarde* (2018), *Ničeovi trubaduri* (2021), *Sedam smrtnih grehova – ogledi iz uporedne fenomenologije* (2022) i *Pećinski zaokret* (2024). Dobitnik je Nagrade „Nikola Milošević” Drugog programa Radio Beograda za najbolju teorijsku knjigu 2011. godine. Prevodi sa nemačkog jezika. Živi u Novom Sadu i radi na Filozofskom fakultetu.

Pavol Rankov (1964, Poprad, Slovačka), slovački prozaista i publicista. Predaje predmete iz oblasti informacionog društva, medijske komunikacije i književne kulture na Univerzitetu Komenskog u Bratislavi i na Šleskom univerzitetu u Opavi (Češka). Autor je četiri zbirke kratkih priča, šest romana i velikog zbornika priča za decu. Njegovo stvaralaštvo obuhvata širok spektar žanrova, uključujući društveno-istorijsku fikciju smeštenu u srednjoevropski prostor dvadesetog veka, fantastične i distopijske motive, kao i parodiju. Njegov najnoviji roman, *Klinika* (2022), dotiče se različitih autobiografskih tema. Dela su mu prevedene na devetnaest jezika, a dobitnik je međunarodnih nagrada poput Nagrade Evropske

unije za književnost (2009), Nagrade „Angelus” (2010) i nagrade *Prix du livre Européen* (2020).

Jelena Savić (1995, Novi Sad), po struci je profesor engleskog jezika. Osnovne i master studije završila je na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu. Ima bogato iskustvo u podučavanju engleskog jezika na različitim obrazovnim nivoima, uključujući i rad u okviru Centra za jezike Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Aktivno učestvuje na stručnim i naučnim konferencijama, gde predstavlja istraživanja i inovativne pristupe u nastavi jezika. Kao član Upravnog odbora Udruženja nastavnika engleskog jezika u Srbiji (ELTA), posvećena je unapređenju metodologije nastave kroz primenu savremenih obrazovnih praksi.

Suzan Sontag (*Susan Lee Sontag*; 1933, Njujork – 2004, Njujork), američka spisateljica, filozofkinja, rediteljka i politička aktivistkinja. Pisala je o fotografiji, kulturi i medijima, SIDI i bolestima, ljudskim pravima, komunizmu i levoj ideologiji. Važi za jednu od najuticajnijih kritičarki svog vremena. Diplomirala je na Univerzitetu u Čikagu, a master diplomu iz umetnosti stekla je na Harvardu, gde i je predavala. Takođe je predavala i na koledžu Sv. Ana u Oksfordu, a zatim i na Sorboni. Tokom šezdesetih godina pisala je za *The New York Review of Books*, *Commentary* i *Partisan Review*. Neka od njenih najznačajnijih dela prevedenih i na srpski su: *O fotografiji* (KCB, 2009), *Sida i njene metafore* (Dečje novine, 1990), *Kao svest upregnuta u telo* (Službeni glasnik, 2019), *Ako knjige nestanu...* (Clio, 2019), *Protiv interpretacije i drugi eseji* (Darma, 2023). Fakultet za medije i komunikacije je 2020. objavio njen prvi značajan esej *Beleške o kempu*, u kome vrata umetnosti otvara i za obične, apsurdne i burleskne teme.

Srdan Srdić (1977, Kikinda), diplomirao je na Katedri za opštu književnost i teoriju književ-

nosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na istom fakultetu je odbranio doktorsku tezu *Odnos fikcije i stvarnosti u Džonatana Svifta*. Zaposlen je u Gimnaziji „Dušan Vasiljev” u Kikindi i na mestu koordinatora istoimenog severnobanatskog Centra za talente. Volonterski uređuje deo književnog programa za potrebe Narodne biblioteke „Jovan Popović” iz Kikinde, pri kojoj je oformio Radionicu kreativnog čitanja. Glavni je urednik međunarodnog festivala kratke priče *Kikinda Short*. S Vladimirom Arsenićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u *Beogradskom čitalištu, a zajedno su i osnivači izdavačke kuće „Partizanska knjiga”*. Radio je u redakcijama više književnih časopisa, a poslednjih nekoliko godina aktivno se bavi uredničkim poslom, specifično regionalnom i anglosaksonskom prozom. Jedan je od pobednika konkursa za najbolju neobjavljenu priču internet sajta www.bestseler.net, a dobitnik je i prve nagrade za prozu na konkursu zrenjaninskog časopisa „Ulaznica” (2007), stipendije Fonda „Borislav Pečić”, te nagrada „Biljana Jovanović” i „Edo Budiša”. Objavio je romane *Mrtvo polje* (2010), *Satori* (2013), *Srebrna magla pada* (2017), *Ljubavna pesma* (2020) i *Autosekcija* (2023), zbirke priča *Espirando* (2011) i *Sagorevanja* (2014), kao i knjigu eseja *Zapisi iz čitanja* (2014).

Marija Stojanović (1974, Beograd), diplomirala je na Katedri za dramaturgiju Fakulteta dramskih umetnosti u Beogradu. Kao dramaturškinja saraduje s brojnim pozorištima u Beogradu i drugim gradovima. Izvedene i/ili objavljene su joj drame i adaptacije *Pacolovac*, *Kraljevsko dvorsko američko zlato*, *Gvozdene cipele*, *Sigurna kuća*, *Zenica oka*, *Trinaest*, *Petar Pan*, *Pista za Šeherezadu*, radio-drama *Cveće* i nekoliko radio-dramatizacija. Autorka je libretoa za operu *Narcis i Eho* Anje Đorđević, teksta za muzičko scensko delo *Tesla – totalna refleksija* i mnogih pesama za muziku savremenih kompozitorki i kompozitora. Prevodi s engleskog i na engleski jezik, najčešće savremene

dramske tekstove (Stopard, Kušner, Krimp, Kejn, Kar, Rejvenhil, Harouer, Labjut, Marković, Pelević, Srbljanović i mnogi drugi), mjuzikle *Čikago* i *Kabare* itd. Objavila je knjige pesama *Drugi grad* (2004), *Ja da nisam ja* (2009) i *Metafizički rajsferšlus* (2019), kao i knjigu za decu *Eva i flamingo* (2018). Radi kao frilens dramaturškinja, prevoditeljka i scenaristkinja. Živi u Beogradu.

Milica Ćuković (1987, Pančevo), diplomirala, masterirala i doktorirala na Katedri za srpsku književnost sa južnoslovenskim književnostima Filološkog fakulteta u Beogradu. Radi u Institutu za književnost i umetnost u Beogradu, na naučnom odeljenju „Srpska književnost i kulturna samosvest”. Priredila četiri knjige, uredila dva zbornika naučnih radova. Piše naučne radove, eseje, književnu i naučnu kritiku.

Jurij Hudolin (1973, Ljubljana), bavi se pisanjem lepe književnosti, kolumni i scenarija, kao i prevodenjem proze savremenih hrvatskih, srpskih i crnogorskih autora na slovenački jezik. Na Filozofskom fakultetu u rodnom gradu je studirao srpskohrvatsku književnost i jezik. Objavio je romane *Obest* (2005), *Pastorak* (2008), *Hodač po žici* (2011) i *Ingrid Rosenfeld* (2013), knjigu priča *Na ulici železničke stanice ništa novo* (2012), zbirke kolumni *Pusti ti to* (2004), koje je objavljivao za medije poput *Dela*, *Dnevnika*, *Večera*, *Mladine* ili Televizije Slovenija, kao i devet knjiga poezije od kojih je *Ako je laž kralj* (1991) dobila Nagradu za najbolju prvu knjigu godine na slovenačkom Sajmu knjige i Nagradu „Slavko Grum”, a *Govori žena* (2003) proglašena knjigom godine po izboru *Playboy*-a. Prozna i pesnička dela prevodena su mu na engleski, češki, mađarski, srpski, hrvatski, makedonski i albanski jezik, a po časopisima na tridesetak jezika. Kao pesnik i prozaista zastupljen je u brojnim antologijama u Sloveniji i inostranstvu. Dobitnik je svih važnijih slovenačkih stipendija i nekoliko austrijskih, kao i stipendija „Tradukija”. Za

TV Slovenija napisao je petnaestak scenarija, među kojima je najpoznatiji, te nagrađivan kod kuće i u inostranstvu, film o fudbaleru Milku Đurovskom *Lopta nam je pala na glavu* (2000), a snimio je i dokumentarni film o najboljem slovenačkom fudbaleru Zlatku Zahoviču. Trenutno je urednik u časopisu *Apokalipsa*, čiji je

suosnivač 1994, a urednik za književnost od 1996. godine. U tom zvanju je priredio desetak antologija poezije iz kanona svetske književnosti. Član je Društva slovenačkih pisaca, Društva slovenačkih prevodilaca i Slovenačkog PEN centra. Živi u Ljubljani.